K útoku Němců na Anglii.

Dávno očekávaný útok německého lod'stva na Anglii se tedy konečně dostavil, a skončil spíše divadelním efektem nežli nějakým výkonem, jenž by mohl míti důležitý vliv na celkovou situaci na moři. Němci, využivše seslabené blokády anglického lod'stva, jehož značná část dlí dosud v Atlantickém oceáně od tukání s německou eskádrou u Falklandských ostrovů, vyslali několik rychlých křižníků k severnímu pobřeží Anglie, a po bombardování tří neopevněných měst, při čemž zabito bylo nějakých padesát bezbranných občanů, mužů, žen i dětí, jakož i pobořeno něco budov, křižníky vrátily se zpět. To jest stěží výkon, jenž by mohl Němcům přinésti nějaký zisk ve válečné situaci. Podobá se bombardování neopevněných měst Zeppelinovými vzducholoďmi na počátku války. Způsobeno tím trochu sensace, povražděno něco bezbranných lidí, natropeno mnoho škody na majetku, a na konec celá billance vyzněla v neprospěch Německa, sesílivši proti němu nepřátelské smýšlení v neutrálních zemích, zvláště ve Spojených Státech, po jejichž přátelství se Němci v poslední době tak úsilovně pachtí. Nicméně zůstává zde fakt, že břehy Velké Britanie, považované tak dlouho za úplně bezpečné před vpádem nepřítele, slyšely hřmění odpůrcových děl, britická krev prolita byla na půdě otčiny poprvé za více než sto let.

Dějiny zaznamenávají mnoho invasí a útoků na břehy Anglie. Nejstaršími návštěvníky těchto ostrovů, obydlených Kelty, byli Feničané, ale tito přicházeli jako kupci. Jejich výnosný obchod upozornil však na tyto ostrovy Julia Caesara, jenž podnikl proti Angii dvě výpravy, jež však neměly valných výsledků. Teprve jeho nástupce Claudius položil tu pevný základ a šlo k hromadnému stěhování Anglů a Sasů z nynějšího Dánska a severního Německa, kteří znenáhla vytlačili domorodé Kelty, z části se s nimi smísili. V jedenáctém století zažila Anglie dva velké vpády, od Dánů, jejichž slavný král Knut zmocnil se vlády v Anglii, a v druhé polovici dostavil se normanský vévoda Vilém, zvaný Dobyvatel, jenž v botvě u Hastingsu v roce 1066 porazil jednoho z následníků Knutových a zmocnil se vlády. Od této doby datuje se rovněž původ nynější anglické řeči, jež povstal směsí starých anglosaských a keltských slov s výrazy francouzskými, přinesenými Normany. Od té doby nebyla Anglie vážně ohrožena až do roku 1588, kdy pověstná nepřemožitelná Armáda vypravena byla španělským králem Filipem II. proti královně Alžbětě. Armáda stekala se s žalostným koncem. V kanále La Manche zachvácena byla divokou bouří, která přes polovinu je jích lodí zničila. Tehdy dala královna Alžběta raziti pamětný peníz s nápisem "Afflavit Deus et dissipati sunt" (Dechl bůh a rozptýleni jsou), kteréhož nápisu, mimochodem řečeno, užívá Chicagský Staats Zeitun trochu předčasně při nadšeném popisu německého útoku. Anglické lod'stvo má daleko ke svému rozptýlení, a kdybychom chtěli bráti z dějin poučení, jak skončili ti, kdož vypravovali se k napadení Anglie, nedopadlo by porovnání pro Německo příliš mnoho slibně. Frapantním příkladem toho jsou Holland'ani.

V sedmnáctém století byli Holland'ani mohutnou námořní mocí, a jejich slavný admirál De Ruyter způsobil Angličanům nejednu nepříjemnou chvíli. V roce 1667 vnikl do sití Temže a zničil zakotvené tam lodi anglické. Také tehdy nebylo pobřeží Britanie jisto ani na chvíli před nepřítelem. Ale dnes Hollandsko jest zemí poměrně nepatrnou, se stínem bývalé slávy a velikosti, s nepatrným zbytkem zámořských osad, a nad říší Velké Britanie slunce nezapadá. Ke konci osmnáctého století americký admirál John Paul Jones během revoluční války navštívil břehy Anglie, a po dva roky připravoval ostrovní říši nemálo nesnází. Poslední vpád nepřátelských sborů do Anglie udál se roku 1797, kdy družina Francouzů v počtu 1,400 mužů pod velením generála Tatea, irského dobrodruha, vysedla na břeh Walesu, ale s výsledkem chatrným. Byla nucena vzdáti se místní milici, aniž by byla s to způsobiti nepříteli nějaké ztráty. To bylo posledně co nepřítel ohrozil přímo břehy Anglie, která po 117 let neznala nepřátelského útoku z vlastní zkušenosti. Jak veliká byla moc Napoleonova a jeho válečný genius, přece nebyl s to, aby přenesl nepřátelství na její vlastní půdu, a byla to Anglie, jež na konec přivodila pád největšího válečníka, jakého znaly dějiny.

Bylo by žádoucno, aby také Anglie, která již nyní činí si nárcky na největší válečnou kořist, zakusila z vlastní zkušenosti, jakou cenu platí její spojenci, kteří se za ni bijí. Anglické časopisy jsou ustavičně přeplněny nadšenými zprávami o statečném chování se anglické armády, a jsou samé Tommy Atkins sem, Tommy Atkins tam, že pomalu anglická veřejnost musila by se domnívati, jako by to byli Britové, kteří na západě drží příliv teutonského moře. Celková síla britické výpravy na kontinentě neobnášela nikdy více než 150,000 mužů, a zatím co Francouzové drželi linii v délce nějakých dvě stě mil, Angličani byli rozloženi na frontě stěží dvacátou část toho. Mezitím Earl Kitchener oznamuje, že nová anglická armáda v síle jednoho milionů mužů bude pohotově na jaře, kdy válka bude již ze tří čtvrtin dohrána.

Kdežto však na sesílení spojenců ve Francii nemá Anglie dosti vojska, má dosti prostředků, aby uhájila Suezský průplav v délce 160 kilometrů, a aby obsadila se svým vojskem město Kurnu, vojenské středisko Turecka v jižní Babylonii, jímž si zajišťuje kontrolu nové obchodní cesty do Orientu Malou Asií. Obchod, obchod a zase obchod, toť první a poslední myšlenkou Anglie při jakémkoli podniku. Není divu, že ruská vláda počíná projevovati nespokojenost s úlohou, jakou Anglie hraje v této válce. Neboť nejen že Velká Britanie počítá na nejbohatší kořist s nejmenšími obětmi, chystajíc se zabrati Egypt, německé osady v Africe, Babylonii a některá souostroví v Oceanii a Pacifickém oceáně, ale současně kuje pikle proti spojencům, kteří jí vítězství nad nejnebezpečnějším soupeřem umožňují, zejména proti Rusku, jehož vzrůstu se obává. Z toho důvodu anglické lodi nechaly bombardování Kotoru a odebraly se v největším spěchu k útokům na Dardanelly, když rychlý vpád ruských sborů do Arménie zdál se předpovídati, že Cařihrad stane se záhy sídelním městem carů. Z toho důvodu bylo by jen dávkou spravedlnosti pro Anglii, kdyby nepřítel vystoupil na její břehy. Útok Němců ovšem mnoho neznamená; jest to spíše valečné extempore, nežli vážně míněné napadení odpůrce v jeho vlastním brlohu. Bylo by potřebí krutější rány, aby Anglie byla vyrušena z vědomí své bezpečnosti. Němci projevují ovšem nemalé nadšení nad tímto zdařilým útokem; ale jest pochybno, zdali jejich radost jest větší, nežli uspokojení anglického ministra války, earla Kitchenera, jehož starosti nad malým nadšením rekrutů k hlášení se do vojska jsou tímto útokem nepřítele na nedotknutelné břehy Britanie nemálo ulehčeny.

Kde domov můj – Hej Slované!

Dne 21. prosince bylo tomu 80 roků, od doby, kdy poprvé zazněla na jevišti píseň "Kde domov můj?" Zapěl ji tenkráte známý pěvec český, basista obsáhlého hlasu a citu, Karel Strakatý, jako vložku čís. 19 ve frašce J. K. Tyla "Fidlovačka, aneb Žádný hněv a žádná rvačka."

Podáváme čtenářům našim v krátkosti, vedle popisu vzniku národní písně naší také některá data ze životů skladatelů její i rozšiřovatele neunavného a vzpomínáme při té příležitosti také toho, že v týž rok — bylo to 1834 — v listopadu, složil také slovácký básník Samo omášík svou "Hej Slované, ještě naše slovanská řeč žije." I o něm se nížeji zmíníme .

Slova napsal Jos. K. Tyl a vložil je ve jmenované již frašce do úlohy starému a slepému žebrákovi Marešovi. Napsána byla v listopadu, asi v tu samou dobu kdy "Hej Slované".

Josef Kajetán Tyl narodil se v Kutné Hoře dne 4. února 1808, studoval v Praze a Hradci Králové, kde velký vliv na něho měl Kliepera. V roce 1828 studoval v Praze filosofii, ale brzy sběhl se studií a stal se kočujícím hercem. Roku 1831 v Praze vstoupil do vojenského úřadu, kdež nalezl dosti času, aby mohl se věnovati spisovatelství i herectví, ovšem ochotnickému. Čtyři roky na to řídil divadlo na "Kajetánce", kde ochotníci hráli česky. Roku 1842 vzdal se vojančiny a zároveň s Kolárem se stal režiserem českého divadla v Růžové ulici, které patřilo k divadlu stavovskému. V roce 1851, když poměry divadla se změnily, stla se ředitelem kočující společnosti, při čemž trpěl nejen hmotně a duševně, ale i tělesně až do roku 1855, kdy zemyel v Plzni.

Dramatická práce Tylova začala kusy historicko-vlasteneckými, jichž jest celá řada. Některé jsou dosud na jevišti, jako: "Strakonický dudák", "Jiříkovo vidění" a j. Z pražské frašky "Fidlovačka", jak již řečeno, pochází "Kde domov můj. Tyl však napsal celou řadu novel historických, dále líčících současnou společnost českou. Život jeho byl skutečně posvěcen národu a v těžkých dobách byl opravdu ztělesněním vlastenecké romantiky buditele národa. V roce 1834 byl také redaktorem "Květů českých" a zastával úřad ten až do roku 1837 a potom zase od roku 1841 do 1845. Časopis ten byl střediskem mladších beletristů a byl velmi čítán.

Frant. Jan Škroup, také Skraup, který složil nápěv k písni té, narodil se 3. června 1801 ve Vel. Vosicích u Pardubec a zemřel 7. února 1862 v Rotterdamu, v nevýslovné touze po vlasti české. Základy hudební mu vštěpoval jeho otec, učitel-hudebník velmi boré, neboť již jako hoch šestiletý hrál veřejně na flétnu. Rosický děkan Ignác Kuchynka poslal malého Škroupa do Prahy, a opatřil mu místo vokalisty v Týně a v Loretě. Později studoval v radci Král. a v roce 1819 znovu se vrátil do Prahy, aby studoval filosofii. V r. 1822 zpíval se svým přítelem Krovem, který složil "Husitskou", ve sboru stavovského divadla. S některými přáteli se uradil, že budou zpívati českou operu a také hned se pustili do opery "Švýcarská rodina" od Weigla, kterou 22. prosince 1823 provedli. Byla to první česky hraná opera. V roce 1825 složil sám operu "Dráteník." na slova J. K. Chmelenského, která provozována byla prvně dne 2. února 1826 a s nadšením velikým přijata. Udržela se až do roku 1895. Nyní dějí se znovu přípravy aby se objevila na jevišti.

Mimo této napsal ještě několik oper českých i německé. Nesmrtelnost ovšem mu přinesla píseň "Kde domov můj." Psal ji v listopadu 1834 v noci u lůžka své choré manželky, které se nevýslovně líbila. Manželka Škroupova byla rozená Koudelková z domu "u Bonu" z Myslíkovy ulice, na němž jest připevněna pamětní deska, hlásající, že tam Škroup žil a hymnu naši složil. Škroup dočkal se ještě, že "Kde domov můj" stal se hymnou národní. Život Škroupův byl velmi pestrým. Působil na mnoha místech jako ředitel zpěvů, v roce 1842 byl zvolen ředitelem pražské konservatoře, předčasně však byl pensiován, což jej trápilo, právě tak jako neúspěchy jeho oper, a proto přijmul místo kapelníka u německého divadla v Rotterdamě a Amsterodamě. V roce 1851 žádal o místo kapelníka u Prozatímního divadle v Praze, nedostal jej. Prahu navštívil, ale roznemohl se a po návratu do Rotterdamu zemřel. Dnes ani není známo místo, kde leží. Ví se jen, že kdesi na evangelickém hřbitově. Krásná melodie svedla mnoho skladatelů k zpracování uměleckému. Nejkrásněji však ji využil Antonín Dvořák nád herné overtuře meziaktní hudbě a melodramech v F. F. Šamberka "Josefa Kajetan Tyl", kde ji nechal rozvinouti celým jich trváním, použiv ji jako thematický podklad. Škroup složil mnoho jiných písní, z nichž asi 50 vyšlo tiskem.

Třetím mužem, jenž si o hymnu získal zásluhy jejího rozšiřováním, jest Karel Strakatý, operní pěvec velikého jména, narozený 2. července v roce 1804 v Blatné a zemřel v Praze 26. dubna 1868, nenechav se nikdy zlákati ani nejvýhodnějšími nabídkami z ciziny, zůstal věren Praze. Nadání hudební jevil od útlého mládí a již v roce 1823 vystoupil jako solový zpěvák na koncertech. Studoval práva po tři běhy, ale pak nechal se přinutiti tehdejším ředitelem stavovského divadla, Janem Štěpánkem, vrhl se na dráhu divadelní. Poprvé vystoupil ve "[illegible] Kouzelníku" v roce 1827 a jak již jsme podotkli 21. prosince 1834 zpíval v Tylově "Fidlovačce" píseň žebráka "Kde domov můj." Působivá melodie a krásný hlas nenechaly posluchače chladnými. Záhy píseň se stala lidu nepostradatelnou, zvláště pak, když Strakatý s baritonistou Janem Pískem na všech koncertech v Praze i po venkově ji přednášeli. Píseň byla poprvé vytištěna v roce 1838 v I. díle v Chmelenského "Věnce".

Prostá, tklivá slova a líbezná melodie byla v době ostrého dualismu hlasatelem veliké myšlenky lásky k vlasti a až do druhého politického probuzení českého v létech šedesátých nadšeně byla zvláště zpívána a do dnes se udržela jako hymna národa českého, známa celému světu.

Několik slov ještě o skladateli hymny: "Hej Slované." Samo Tomašík narozený v roce 1813 v Zeslavské Teplici v Uhrách, evangelický farář a spisovatel na své cestě za studiemi stavěl se v Praze a jednoho nedělního odpoledne zašel do divadla, kde se hrálo právě česky. Rozbolestněn, že divadlo bylo takřka prázdné, odešel domů a dal se do psaní. Také celý život český v Praze jej k tomu ponoukal, bylo to zvoření vlastně a proto v naději v lepší budoucnost slovanstva celého napsal "Hej Slované." Později píseň podložena byla nápěvem polského mazura a dnes jest známa všem Slovanům jako hymna slovanská. Píseň byla poprvé vytištěna v kalendáři Fejerpatákyho v roce 1868. Tamašík zemřel v roce 1887 v Chyžném.

Česká Amerika a trpící domovina.

V "Sokole Americkém" píše Josef Čermák:

Má se všeobecně za to, že náš národ ocituje se na prahu velkých převratů — a tu vznikla v české Americe myšlénka, že bychom my, jako věrní synové národa neměli zůstati nečinnými, kdy národ ten ocituje se na prahu události dějinné. Jak dalece česká Amerika může míti vliv na běh událostí světových jakým vlivem může zasáhnouti tam, kde rozhodováno bude o osudech národů, není-li před časným činiti již nyní pokusy, pokud nelze s určistostí předpověditi výsledek každého zápasu, jehož dějištěm stala se Evropa, o tom můžeme míti každý své náhledy, aniž bychom chtěli někomu v jeho snaze překážeti. Ale každý člen naší české větve má právo projeviti nespokojenost nad tím, že věci tak dalekosáhlé, povolané kruhy nebyly s to dorozuměti se, aby k tak velkému cíli pracováno bylo úsilím společným. Pohlédněme co v tak vážné době odehrává se před našimi zraky. Ani ta snaha přispěti národu k lepší budoucnosti není s to potlačiti v nás zakořenělou řevnivost — i v tak vážné chvíli rozdvojujeme se na "východ" a "západ", i v tak vážném nade vše důležitém podniku, ruší jedno těleso zúmyslně veškerou harmonii jen z té obavy, aby těleso druh nehrálo prvný housle. Hoj, jak dmouti se musí pýchou hruď každého Čecho-Američana při pohledu na ten zjev budoucnosti naší staré domoviny, my naštěříme se o to, který z nás jest pro tak velké dílo povolanějším, způsobilejším, kdo z nás jest s to voliti lepší cestu. Ať už o tak dalekosáhlém podniku má každý z nás názory jakékoliv, ať věříme, že hlas náš pronikne až k zelenému stolu shromážděných diplomátů anebo ne, přece jen každý chovati musí přání, když pokus učině byl aby akce ta byla důstojnou živlu pokročilého, aby byla důstojnou větve kulturního národa. Akci takovou říditi by mělo veškerou důvěrou požívající těleso ústřední — v tělese tomto kristalisovati by se měly všechny navrhované kroky, spůsoby, cesty, ale toť ovšem jest žádáno mnoho. My Čechové američtí abychom dali se vésti jedinou. byť sebe schopnější hlavou? Toť neslýcháno! Naopak — my věříme, že čím více hlav, tím více smyslu — a já k tomu dodávám: čím více hlav, tím více bezhlavosti! Jaký může býti výsledek takové práce? Dnes zaťuká u diplomatických dveří A, zítra B — A bude chtíti to, B zase ono, až jednoho krásného dne zařvou se dvéře před A i před B. Nedivil bych se, kdyby z Čech pronikla k nám ozvěna těchto slov: "Chraň nás pane, před nepřáteli dovedeme se už ochániti sami!"

Žena 150 roků stará.

Catalina Alianza, která byla starší než Spojené Státy anebo prohlášení neodvislosti, zemřela v minulých dnech v nemocnici v Havaně na Kubě. Zemřela ze strachu, neboť se domnívala, že padla do rukou Guardia Civila, který, jako vůdce desítileté války v roce 1866, zavraždil mnoho svých spoluotroků na panstvích veliké rodiny Pulidovy, nedaleko města Guira de Melena. Byla tak ustrašena, že stala se idiotkou a zůstala v tom stavu až téměř do svého skonu.

O stáří této ženy nemůže býti žádných pochybností. Nalézala se v seznamu otroků, které Don Antonio Pulido dal svému synu v roce 1789. V té době byla služkou a měla malého chlapečka. To bylo před 145 roky. Catalina tvrdila, že je 150 roků stará, ale dle všeho byla starší a bylo jí jistě aspoň 15 či více let, když dala život dítěti.

Stará žena tato stala se idiotem krátce po nájezdu Guardia Civila na panství Pulidovo, který povraždil mnoho otroků, ježto byli obviněni, že chtějí získati svobodu. V té době byla již značně starou a považována byla za neškodnou a proto ponechána byla ve službě v Pulidově domě. Po vypálení mlýnů Maximo Gomezem v roce 1896 Catalina zmizela a mělo se za to, že zahynula při požáru.

Před nějakou dobou dělníci, zaměstnaní při odklízení zbytků starého mlýna na Pulidovů panství, přišli na nebohou ženu. Nalézala se ve skrýši. Zprvu dělníci se domýšleli, že je mrtva, ale když se jí dotekli, rozlehl se výkřik. Stařenka uchýlila se do blízké trávy a prosila, aby život její byl jí zachován. Byla poslána do nemocnice v Havaně, ale byla tak ustrašena, že nechtěla ani jísti. Přes to však udržována byla pomocí krmících přístrojů při životě po několik dní. Před svým skonem nabyla smyslů a udala, že je 150 roků stará a že její jméno je Catalina Alianza.

Lékaři, kteří ji ošetřovali, prohlásili, že její prohlášení je dle všeho pravdou. Že udržela se tak dlouho na živu přisuzují tomu, že úplně živila se stravou rostlinnou, kořínky, cukrovkou, jistým druhem trávy, ovocem a vejci ptáků. V okolí místa, kde byla nalezena, nebylo známek, které by nasvědčovaly, že si někdy rozžehla oheň. Na sobě měla pytel, který pravděpodobně někde nalezla a do něhož si učinila otvory pro hlavu a pro ruce. V úkrytu jejím nalezeny byly skořápky vajec a zbytky potravin, které požívala. Případ tento vyvolal v lékařských kruzích na Havaně velkou pozornost.

Jak je v Čechách.

Zlý osud hrdinské malé Belgie vzbudil všude hlubokou soustrasť, leč kdyby známy všecky skutečnosti v Čechách, v této zemi dostalo by se též sympatií světa. A to z dvou příčin, předně že všecko mužské obyvatelstvo Čech bylo první, jež posláno bylo na bojiště rakouské armádě, a za druhé, že Čechy jsou nyní útulkem všech uprchlíků ze zemí, kam Rusové vtrhli, hlavně z Haliče a Uher. Utrpení uprchlíků jest však veliké. Mnoho žen a dětí zemřelo vysílením a hladem na cestě. Obyvatelstvo Čech jim pomáhá co nejvíce může a jak mu jeho poměry dovolují. Leč poměry v Čechách jsou takové, že Čechové mohou málo pomoci, poněvadž potravin jest málo a tak i míst k ubytování. Všecky školy, hostince, kasárna a jiná veřejná i soukromná místa, jakož i kostely jsou přeplněny raněnými vojáky a uprchlíci mohou býti ubytováni jen v soukromých budovách.

V Čáslaví jest dvakrát tolik raněných vojáků, jako všeho obyvatelstva. V městě S. jest více uprchlíků než obyvatel domácích. Strach před cholerou jest veliký, poněvadž mnoho případu této nakažlivé nemoci objeveno bylo v armádě a lid se bojí, že ranění zavlečenou cholerou do Čech. Nejsmutnější skutečností jest, že český průmysl a obchod byl zničen válkou, což způsobilo nevylíčitelnou bídu, zvláště mezi městským obyvatelstvem. Leč venkovské, to jest rolnické obyvatelstvo není na tom mnoho lépe, poněvadž nemůže obstarati osev polí a obstarati svá hospodářství následkem nejistoty a nedostatku sil mužů a jiné pomoci. V mnoha vesnicích zůstalo jen několik starých mužů ze všeho mužského obyvatelstva. — Jest mnoho měst a vesnic v nichž všichni mužové, kteří šli do války, jsou bud' mrtv nebo raněni, nebo v zajetí. Budoucnost obyvatelstva Čech hrozí býti beznadějnou. Mnoho usedlostí a závodů se rozpadlo a jejich dřívější majitelé, jsou ožebračeni. Chudí zmírají již všude v pravém slova smyslu hladem. Jest projevována naděje, že američtí Čechové přispějí aspoň poněkud zmírněny byly ty hrozné, nevylíčitelné poměry.

Nová Vlasť kalendář na rok 1915 posíláme kamkoliv vyplaceně za 50ct. Jest v něm velmi zajímavá četba.

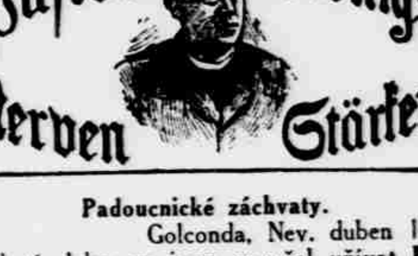

Padoucnické záchvaty.

Golconda, Nev. duben 1912

Od té doby co jsem započal užívat **Pastora Koenig-a Nerve Tonic** neměl jsem žádné paroucnické záchvaty od jara roku 1911, a v červnu jsem opět mohl jíti do práce. Dříve se každý obával mě dáti práci protože jsem měl záchvaty padoucnice každodenně po mnoho roků, a nyní přejí si všichni abych pro ně dělal, neb vědí, že nyní jsem jich sprostěn. Lék tento jest jistě poslán od Boha neb nemůžu jej dosti vynachváliti.

Walter Heard.

Zázračné!

Grandview, Wash. srpen 1912

Měla jsem padoucnické záchvaty každé dva neb tři týdny od 33 let, kterých mě lékaři nemohli zbaviti. Od té doby co však užívám **Pastora Koenig-a Nerve Tonic,** nebyla jsem zachvácena tímto neduhem již po celé dva roky a také se cítím dobře. Působí přízázračně. **Paní J. S. Griffin.**

ZDARMA cenná kniha o různých nervových nemocí a vzorková láhev léku na kterou koliv adresu. Chudí pacienti dostanou můj lék zdarma, který připravolal Rev. Father Koenig ve Fort Wayne, Ind., od roku 1876, a který nyní připravují.

KOENIG MED., CO. CHICAGO, ILL.

62 W. Lake Street, poblíže Dearborn.

Naprodej v lékárnách za 1.00 láhev, 6 za $5.-00. Velká láhev $1.75; 6 za 9.00.